

Sygnatura akt VI Ka 1006/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 grudnia 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Schoenborn

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Donaty Janickiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2019 r.

sprawy **M. B.** ur. (...) w Z.

syna W. i J.

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 27 września 2019 r. sygnatura akt III K 606/19

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 440 kpk, art 632 pkt 2 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcia z punktów 1, 2 i 4,
- uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,
- na mocy art 230 § 3 kpk przekazuje (...) Wojewódzkiemu Inspektorowi Farmaceutycznemu w K. dowody rzeczowe zapisane w wykazie dowodów rzeczowych (...) Prokuratury Rejonowej G. w G., przechowywane w Depozycie środków narkotycznych Komendy Wojewódzkiej Policji w K.;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. G. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1006/19

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 września 2019 r. sygn. akt III K 606/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	obraza prawa procesowego, a to art. 387 § 2 kpk, mająca wpływ na treść wyroku, polegająca na uwzględnieniu wniosku oskarżonego o skazanie go bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wydanie wyroku skazującego wyłącznie częściowo zgodnego z tym wnioskiem w sytuacji braku podstaw do orzeczenia uzgodnionej kary i konieczności rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Rzeczywiście wniosek oskarżonego i jego obrońcy o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia		

postępowania dowodowego nie uwzględniał przypadku zabezpieczonych narkotyków orzeczonego następnie wyrokiem wydanym w trybie art. 387 kpk, gdy tymczasem orzeczenie tego przypadku w przypadku skazania za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest obligatoryjne, a nieodpowiadający prawu materialnemu wniosek złożony w trybie art. 387 kpk bez dokonania w nim korekty w kierunku dostosowania jego treści do prawa materialnego, w tym wypadku treści art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie miał prawa zostać uwzględnionym przez Sąd Rejonowy. W takim przypadku przedmiotem uzgodnień musiało być również orzeczenie przypadku, co wynika wprost z art. 387 § 1 kpk, który stanowi, że wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy musi zawierać propozycję wymierzenia oskarżonemu określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego. Nie budzi też najmniejszych wątpliwości, że uwzględnienie takiego wniosku nie tylko jest warunkowane brakiem sprzeciwu, o którym mowa w art. 387 § 2 kpk, ale również zgodnością wniosku z prawem materialnym. Jakikolwiek w tym zakresie odstępstwa wymagałyby przynajmniej odpowiedniej modyfikacji wniosku, choćby wskazanej przez sąd (art. 387 § 3 kpk), a w jej braku koniecznym byłoby nieuwzględnienie wniosku i kontynuowanie rozprawy z pominięciem rzeczzonego trybu konsensualnego.

Rzecz jednak w tym, że wydany następnie wyrok, jakkolwiek niezgodny z wnioskiem o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, oznaczający zatem złamanie porozumienia stron określającego warunki dobrowolnego poddania się karze i stanowiący wręcz rażące naruszenie przepisów postępowania, finalnie w podanym zakresie odpowiada prawu materialnemu, bowiem został nim orzeczony na właściwej podstawie przepadek narkotyków. Z tego względu w tym konkretnym przypadku obraza art. 387 § 2 kpk nie mogła mieć wpływu na treść zaskarżonego wyroku, a tylko wówczas Sąd odwoławczy mógłby zaingerować w jego treść zgodnie z art. 438 kpk.

Jednocześnie ewidentnym pozostaje, że prokurator nie sprzeciwił się wnioskowi oskarżonego i obrońcy. Choć nie był obecny na rozprawie, to przyjmuje się, że nie sprzeciwia się takiemu wnioskowi. Skuteczne złożenie sprzeciwu wobec wniosku oskarżonego wymaga obecności prokuratora na rozprawie głównej (zob. wyrok SN z dnia 21 sierpnia 2019 r., IV KS 19/19, OSNKW 2019/9/57).

Z przyczyn omówionych w sekcjach 3.2, 3.3, 3.4, 3.5, 3.6, 3.7 i 3.8 nie było też podstaw do kwestionowania z powodów wskazywanych przez skarżącego kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, jak i wymierzonej mu kary.

Tym samym oskarżyciel publiczny nie wykazał, że okoliczności popełnienia tego czynu, jak i wina oskarżonego miałyby w świetle wyjaśnień przez niego złożonych, jak i całego zgromadzonego materiału

dowodowego, budzić jakiegokolwiek wątpliwości, a cele postępowania nie zostały osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości.

Nie mniej okoliczność uwzględniona z urzędu przedstawiona w sekcji 4.1 wskazywała przynajmniej, że przedstawione przez oskarżyciela publicznego w treści aktu oskarżenia okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu (brak wskazania w opisie czynu zarzucanego, że oskarżony posiadał narkotyki wbrew przepisom ustawy), powinny były jednak wzbudzić wątpliwości Sądu Rejonowego. Tych jednak Sąd Rejonowy nie dostrzegł, skutkiem czego popełnił uchybienie, które uwzględnione z urzędu, skutkowało uniewinnieniem oskarżonego. Z tej perspektywy istotnie cele postępowania karnego nie zostały osiągnięte, bowiem względem oskarżonego nie zastosowano trafnej reakcji karnej. Wątpliwości Sądu Rejonowego powinno również wzbudzić przyjęcie przez oskarżyciela publicznego posiadania przez oskarżonego aż 0,41 grama amfetaminy, kiedy podana ilość zabezpieczonego w miejscu zamieszkania oskarżonego białego proszku była mieszaniną soli amfetaminy i kofeiny, a zawartość soli amfetaminy w proszku w przeliczeniu na siarczan wynosiła 16% (vide: opinia z badań chemicznych (...)) w K. - k. 64-66).

Wniosek

uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Katalog podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania zawarty w art. 437 § 2 zd. 2 kpk jest pełny. W sprawie nie zachodziła żadna z bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 kpk, a ewentualnemu reformatoryjnemu orzekaniu nie sprzeciwiałby się żaden z zakazów ne peius z art. 454 kpk. Wbrew zapatrywaniu skarżącego niezasadne wydanie wyroku w trybie art. 387 kpk nie dawało też podstaw do przyjęcia, że zachodziłaby konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości. Skarżący po pierwsze nie zauważa, że wyrok wydany w trybie konsensualnym podlega kontroli instancyjnej na zasadach ogólnych (zob. uchwałę 7 sędziów SN z 25 września 2013 r., I KZP 5/13, OSNKW 2013/11/92). Po wtóre powinien wiedzieć, iż przewód sądowy, a postępowanie dowodowe to nie to samo. Postępowanie dowodowe jest etapem rozprawy w ramach przewodu sądowego rozpoczętego przytoczeniem zarzutów aktu oskarżenia, który następuje po wyjaśnieniach stawającego oskarżonego. Prokurator natomiast nie doszukiwał się żadnych wadliwości w przesłuchaniu oskarżonego na rozprawie, co akurat nie dziwi, jak też innych uchybień na tym etapie przewodu sądowego. Poza tym rezygnacja z postępowania dowodowego na rozprawie w tej sprawie nawet nie skutkowałą zaniechaniem przesłuchań świadków. Dowodami, na których oparte było oskarżenie,</p>	

nie licząc wyjaśnień oskarżonego, były wyłącznie protokoły i dokumenty, które i tak na rozprawie podlegałyby odczytaniu, względnie ujawnieniu bez odczytywania. W tym drugim przypadku ich ujawnienie niczym w istocie nie różniłoby się względem zastosowanego sposobu ujawnienia dowodów przewidzianego w art. 387 § 5 kpk. Zatem kolejna faza przewodu sądowego po wyjaśnieniach oskarżonego i tak w istocie sprowadzałaby się wyłącznie do ujawnienia protokołów i dokumentów. Tu wartym zauważenia jest, że w aktualnym stanie prawnym dokonałoby się to w istocie z mocy samego prawa bez potrzeby podejmowania jakiegokolwiek szczególnej aktywności ze strony sądu (art. 405 § 2 kpk), którego obowiązkiem byłoby jedynie uczynić wzmiankę o tym w protokole rozprawy głównej (art. 405 § 4 kpk). W tym kontekście wręcz trudno zrozumieć, czego skarżący oczekiwał po ponowieniu przewodu sądowego i dlaczego miałoby być koniecznym jego powtórzenie w całości, kiedy co najwyżej naprowadzał na potrzebę przeprowadzenia postępowania dowodowego, która i tak w tym konkretnym przypadku sprowadzałaby się do powtórnego ujawnienia dowodów z protokołów i dokumentów. Wskazać zaś trzeba, że konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, o której mowa w art. 437 § 2 zdanie drugie in fine kpk, jako powód uchylecia przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zachodzi wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością

<p>prorowadzonego postępowania sądowego, uzasadniająca potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji (zob. uchwałę 7 sędziów SN z dnia 22 maja 2019 r., I KZP 3/19, OSNKW 2019/6/31).</p>		
<p>3.2.</p>	<p>obraza prawa materialnego, a to art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i uznanie, że ilość posiadanych narkotyków nie była znaczna w rozumieniu art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji gdy oskarżony posiadał m.in. 45,77 klefedronu, co stanowi ilość, która mogła być rozważana w ramach kwalifikacji z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a sąd w żaden sposób się nie odniósł do tej kwestii</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrazy prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna.</p> <p>Sąd Rejonowy nie ustalił wcale, iż posiadane przez oskarżonego narkotyki ze względu na rodzaj i ilość wskazywały na ich znaczną ilość w</p>		

rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z oczywistych względów nie mógł więc rozważać kwalifikowania czynu przypisanego oskarżonemu z tego przepisu.

Oczywiście „znaczna ilość” stanowi kryterium obiektywne i jest mierzona ilością porcji konsumpcyjnych (różnych wagowo w zależności od rodzaju narkotyku, a konkretnie jego mocy odurzającej), niezależne od tego, czy środek odurzający lub substancja psychotropowa przeznaczone są do zaspokojenia własnych potrzeb sprawcy, czy też sprawca ma względem nich inne zamiary (zob. wyrok SA w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2017 r., II AKa 168/17, LEX nr 2347811). W świetle utrwalonego orzecznictwa za oczywiste jednak uchodzi, że znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych - w rozumieniu ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - jest to taka ilość, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych (zob. wyrok SA w Lublinie z dnia 24 maja 2017 r., II AKa 93/17, LEX nr 2329105; wyrok SA w Lublinie z dnia 18 października 2012 r., II AKa 224/12, LEX nr 1237266; wyrok SA w Warszawie z dnia 21 marca 2016 r., II AKa 247/15, LEX nr 2061769, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 20 lutego 2008 r., II AKa 10/18, LEX nr 357147; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 2 lutego 2012 r., II AKa 413/11, LEX nr 1112421; postanowienie SN z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84; wyrok SN z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, LEX nr 897769). Rzecz jednak w tym, że w tym konkretnym przypadku marihuana i amfetamina,

a ściślej mieszanina jej soli z kofeiną były w takiej ilości, która bez cienia wątpliwości, również dla oskarżyciela publicznego, nie kwalifikowała ich jako znacznej. Co do klefedronu, a ściślej soli 4-CMC, tego wprawdzie miało być nieco ponad 45 grama. Sam prokurator zauważył, że do niedawna jeszcze 4-CMC i jego sole zaliczane były do nowych substancji psychoaktywnych (tzw. dopalaczy). Nie twierdził przy tym, że podana ilość soli 4-CMC z marihuaną i amfetaminą pozwalałyby na jednorazowe odurzenie się kilkudziesięciu osób uzależnionych. Obecnie nie ma co do tego jedynie pewności. Wcześniej tej kwestii jednak nie zdecydował się badać na etapie postępowania przygotowawczego. Dał tym wyraz, że samemu ustalił, że niemal łącznie trochę ponad 50 gram różnych narkotyków, w których dominowały sole 4-CMC, nie stanowią ilości znacznej środków odurzających i substancji psychotropowych w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z tego rodzaju ustaleniem zgodził się zaś oskarżony i jego obrońca. Zdaniem instancji odwoławczej Sąd I instancji wcale nie musiał mieć co do tego wątpliwości, jeśli się uwzględni, że klefedron i jego sole są wymienione w wykazie I-P substancji psychotropowych, a kryterium podziału na grupy I-P, II-P, III-P i IV-P jest zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii stopień ryzyka powstania uzależnienia w przypadku używania ich w celach innych niż medyczne oraz zakresu ich stosowania w celach medycznych. Oczywiście należało również dostrzec, że substancje psychotropowe z grupy I-P nie

mogą być legalnie używane w celach medycznych i przemysłowych, a jedynie do badań (zob. art. 33 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), jak też to, iż każdy narkotyk, choć w różnym stopniu, działa na ośrodkowy układ nerwowy i stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia ludzkiego. Stąd podkreślenia wymaga, iż ustalenia faktyczne determinujące kwalifikację prawną czynu były przedmiotem porozumienia stron, które legło u podstaw zaskarżonego wyroku wydanego w trybie konsensualnym określonym w art. 387 kpk. Niedopuszczalnym w związku z tym byłoby stawianie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na ocenę prawną czynu przypisanego oskarżonemu. Zabraniał tego art. 447 § 5 kpk. Stąd zarzut obrazy art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i to jeszcze sformułowany w sposób niekategoryczny, nieprzesadzający błędności wyroku, ocenić należało jako zmierzający do obejścia ograniczenia przewidzianego w art. 447 § 5 kpk.

Wniosek

uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

jak w sekcji 3.1

3.3.

obraza prawa materialnego, a to art. 62b ust. 1 i 2 ustawy z dnia # zasadny

	<p>29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 pkt 11a i 25 tej ustawy polegająca na uznaniu, że posiadany przez oskarżonego klefedron jest nową substancją psychoaktywną (tzw. dopalaczem) podczas, gdy okoliczność ta nie wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, jak również pomimo dokonania takich ustaleń Sąd nie zmienił kwalifikacji prawnej czynu, co sprawia, że zmienione przez sąd ustalenia faktyczne - nieobjęte porozumieniem - są sprzeczne z materiałem dowodowym</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Rejonowy nie obraził przepisu ustawy karnej typizującego czyny zabronione polegające na posiadaniu wbrew przepisom ustawy nowych substancji psychoaktywnych, kiedy prawidłowo w samym wyroku przyjął i było to rozstrzygającym, niezależnie od stwierdzeń zawartych w jego pisemnym uzasadnieniu i to kontra treści opinii z badań chemicznych (...) w K. (k. 64-66), że posiadanie klefedronu, a konkretnie soli 4-CMC, rozpatrywać należy jako podpadające pod przepis art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Klefedron i jego sole są bowiem od 21 sierpnia 2018 r. substancją psychotropową z grupy I-P wymienioną w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 r. w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych</p>		

substancji psychoaktywnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1591 z późn. zm.)		
Wniosek		
uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
jak w sekcji 3.1		
3.4.	obraza prawa materialnego, a to art. 115 § 2 kk (w apelacji omyłkowo wskazano ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - dopisek SO) polegająca na przyjęciu, że stopień społecznej szkodliwości czynu był niski, podczas gdy oskarżony posiadał łącznie ponad 50 gram różnych narkotyków	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obrazy prawa materialnego odnoszący się do stopnia społecznej szkodliwości czynu można postawić wówczas, gdy przy ocenie stopnia karygodności czynu pominięto okoliczności (lub okoliczność) wymienione w art. 115 § 2 kk lub wzięto pod uwagę okoliczności (lub okoliczność) niewyszczególnione w tym przepisie. Rodzaj i ilość posiadanych narkotyków ewidentnie podpadają pod wymieniony w art. 115 § 2 kk sposób popełnienia czynu zabronionego. Wpływają również		

na wymieniony w tym przepisie rozmiar grożącej szkody, w tym wypadku w odniesieniu do życia i zdrowia owego posiadacza, które przepis art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii również chroni.

Sam wyrok rozstrzyga, niezależnie od jego pisemnego umotywowania, że Sąd Rejonowy przy ustalaniu stopnia społecznej szkodliwości musiał uwzględnić posiadane przez oskarżonego w ustalonej ilości sole kiefedronu. W przeciwnym wypadku nie skazałby w związku z ich posiadaniem w dniu 13 listopada 2018 r. za przestępstwo kwalifikowane wyłącznie z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Posiadanie nowych substancji psychoaktywnych jest przecież penalizowane od dnia 21 sierpnia 2018 r. w art. 62b ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Fragment pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd Rejonowy kiefedron kwalifikuje jako nową substancję psychoaktywną, dowodzi jedynie niechlujstwa, jakiego tenże sąd się nie ustrzegł przy redagowaniu wspomnianego dokumentu sprawozdawczego, przez co nie przystawał on częściowo do samego orzeczenia, jak i treści dowodów będących podstawą dla przyjętych ustaleń faktycznych.

Wniosek

uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
jak w sekcji 3.1		
3.5.	<p>obraza prawa materialnego, a to art. 91 § 1 kk poprzez jego zastosowanie i uznanie, że zachowanie oskarżonego stanowiło ciąg przestępstw, podczas gdy posiadał on trzy rodzaje narkotyków, jednak kwalifikowane jako jeden czyn, stąd uznanie, że "stanowiły ciąg przestępstw" nie znajduje uzasadnienia w niniejszej sprawie i nie było objęte porozumieniem</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nie może być najmniejszej wątpliwości, iż użyty w wyroku przez Sąd Rejonowy zwrot „uznając, iż stanowiły ciąg przestępstw” nie może skutecznie odnosić się do merytorycznej treści rozstrzygnięcia uznającej oskarżonego za winnego popełnienia jedyne zarzucanego mu czynu mającego stanowić przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd ewidentnie był zbędny, a przyczyny jego umieszczenia, uwzględniając, że i podstawa wymiaru kary pomija uregulowanie art. 91 § 1 kk, dopatrywać się należało wyłącznie w technice redakcji orzeczenia, tj. z wykorzystaniem elektronicznej wersji innego wyroku, którego pewien fragment nieprzystający do realiów tej sprawy nie został przez nieuwagę wykasowany. Wskazany mankament ma zatem pisarski charakter. Poza tym</p>		

<p>będąc widocznym na pierwszy rzut jest oczywistym. Dlatego nie stanowił obrazy art. 91 § 1 kk, którego Sąd Rejonowy w istocie przecież nie zastosował, a był jedynie oczywistą omyłką pisarską podlegającą sprostowaniu w trybie art. 105 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>jak w sekcji 3.1</p>		
<p>3.6.</p>	<p>obraza art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 202 § 5 kpk oraz art. 70a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez rażące pominięcie wniosków końcowych opinii powołanych dwukrotnie w sprawie biegłych lekarzy psychiatrów oraz dwukrotnie powołanego specjalisty do spraw uzależnień i zaniechanie rozważenia zasadności obowiązku zastosowania wobec oskarżonego terapii uzależnień w oparciu o art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie uwzględnienie wniosków płynących z treści uzyskanej opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów nie może stanowić obrazy przepisu</p>		

określającego ogólną przesłankę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego w postępowaniu karnym (art. 193 § 1 kpk), jak też przepisu określającego obligatoryjny i fakultatywny przedmiot opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego (art. 202 § 5 kpk).

Nie mógł też obrazić Sąd Rejonowy art. 70a ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kiedy już prokurator na etapie postępowania przygotowawczego zebrał w trybie nakazanym tym przypisem informacje na temat używania przez oskarżonego środków odurzających, substancji psychotropowych, nowych substancji psychoaktywnych lub środków zastępczych w związku z powziętą już wówczas wiedzą na podstawie opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, że M. B. jest wręcz osobą uzależnioną od substancji psychoaktywnych.

Obligatoryjne nałożenie na oskarżonego przewidzianego w art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obowiązku poddania się leczeniu lub rehabilitacji w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddania go pod dozór wyznaczonej osoby, instytucji lub stowarzyszenia aktualizowałoby się zaś dopiero w przypadku wymierzenia mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co przecież nie nastąpiło.

Przedmiotem zarzutu nie była natomiast kwestia terapii uzależnień jako środka zabezpieczającego, który mógłby zostać fakultatywnie orzeczony na podstawie art. 93c pkt 5 kk.

Wniosek		
uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
jak w sekcji 3.1		
3.7.	obraza prawa materialnego, a to art. 33 § 3 kk polegająca na przyjęciu najniższego możliwego wymiaru stawki dziennej grzywny, tj. wysokości 10 złotych, podczas gdy oskarżony pracuje, uzyskuje dochód miesięczny w wymiarze 2500 złotych, jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Rejonowy nie mógł obrazić wskazanego przepisu prawa materialnego, kiedy grzywnę orzekł w granicach ustawowych przewidzianych tym przepisem. Zatem respektował nakaz wynikający z tego przepisu. Obraza prawa polegająca na błędnym zastosowaniu przepisu prawa materialnego ma miejsce wówczas, gdy jest to przepis o charakterze stanowczym, tzn. nakazujący stosowanie prawa materialnego lub zakazujący jego stosowania. Przepis art. 33 § 3 kk nakazywał jedynie sądowni ustalić wysokość jednej stawki dziennej w przedziale od 10 złotych do		

<p>2000 złotych. Temu zadaniu Sąd Rejonowy sprostał.</p> <p>W istocie skarżący twierdził, że Sąd I instancji wyciągnął błędne wnioski z ujawnionych okoliczności odnoszących się do dochodów oskarżonego, jego warunków osobistych, rodzinnych, stosunków majątkowych oraz możliwości zarobkowych, a w konsekwencji poczynił błędne ustalenia faktyczne w zakresie zdolności oskarżonego do podłożenia ciężarowi finansowemu wynikającemu z wymierzenia mu grzywny w określonej wysokości, a tym samym mające wpływ na określoną w jego treści wysokość jednej stawki dziennej grzywny, względnie orzekł rażąco niewspółmiernie łagodną grzywnę. Byłby to zarzut niedopuszczalny w myśl w art. 447 § 5 kpk., kiedy zaskarżony wyrok zapadł w trybie konsensualnym przewidzianym w art. 387 kpk, a przedmiotem porozumienia pomiędzy stronami była również kwestia wysokości jednej stawki dziennej grzywny. Stawiając zarzut obraży art. 33 § 3 kk obchodził zatem skarżący wskazane ograniczenie.</p>		
Wniosek		
uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
jak w sekcji 3.1		

3.8.	błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony był uprzednio karany, wbrew okolicznościom wynikającym z materiału dowodowego i stanowisku oskarżonego oraz jego obrońcy wyrażonemu na rozprawie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Z danych pozyskanych z Krajowego Rejestru Karnego bezpośrednio przed rozprawą główną ewidentnie wynikało, że oskarżony nie figuruje w Kartotece Karnej (k. 289). Zresztą wcześniejsze dane o karalności wskazywały jedynie na to, że w dniu 30 listopada 2017 r. uprawomocniło się wobec oskarżonego orzeczenie warunkowo umarzające postępowanie o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na roczny okres próby, któremu towarzyszyło nałożenie obowiązku świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Sprawiedliwości w kwocie 2000 złotych (k. 68). Zgodnie z art. 68 § 4 kk warunkowo umorzonego postępowania nie można podjąć później niż w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. W myśl z kolei art. 14 ust. 1a ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1158) dane osobowe osób, przeciwko którym prawomocnie warunkowo umorzono postępowanie karne w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe, usuwa się z Rejestru po upływie terminu określonego w art. 68 § 4 kk. Zresztą warunkowe umorzenie postępowania to nie skazanie, nawet jeśli wymaga stwierdzenia winy. Jest bowiem środkiem probacyjnym,</p>		

który opiera się na zaniechaniu skazania i wymierzenia kary sprawcy winnemu popełnienia przestępstwa (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 7 czerwca 2017 r., V ACa 733/16, LEX nr 2317634).

W związku z powyższym nie mogło budzić najmniejszych wątpliwości, że dane o karalności, którymi dysponował Sąd Rejonowy, potwierdzały prawdziwość zapewnienia oskarżonego, iż nie był wcześniej karany, a przeciwne ustalenie było oczywiście błędne.

Nie mniej skarżący w najmniejszym stopniu nie wykazał, jaki to możliwy wpływ na treść zaskarżonego wyroku miało przyjęcie przez Sąd Rejonowy uprzedniej karalności oskarżonego, a wręcz można się pokusić o stwierdzenie, iż takowego związku się nie doszukiwał, skoro na pewno nie uważał wymierzonej oskarżonemu kary za surową, a niewątpliwie niekaralność stanowiłaby dla oskarżonego okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary.

Wniosek

uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

jak w sekcji 3.1

3.9.

obraza prawa procesowego, a to art. 387 § 2 kpk, mająca # zasadny

	<p>wpływ na treść wyroku polegającą na nieuwzględnieniu istotnych okoliczności sprawy, a wydany wyrok sprzeciwia się celom postępowania karnego</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut stanowi obejście ograniczeń w zaskarżaniu wyroków wydanych w trybach konsensualnych (art. 447 § 5 kpk). Twierdząc, że wyrok w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu mógłby być ewentualnie surowszy przez przyjęcie, że stanowi on przestępstwo kwalifikowane z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, nie akceptując również ustalonej przez Sąd I instancji wysokości jednej stawki dziennej grzywny, nie godził się oskarżyciel publiczny w istocie z wymierzoną oskarżonemu karą grzywny, której towarzyszyła rezygnacja z orzeczenia obowiązku probacyjnego przewidzianego w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Tymczasem podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 kpk związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa m.in. w art. 387 kpk, a więc m.in. zarzut rażącej niewspółmierności kary. Zaskarżony wyrok zapadł w trybie dobrowolnego poddania się karze przez oskarżonego, który na rozprawie wraz z obrońcą wnioskował o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Przy braku sprzeciwu prokuratora Sąd Rejonowy uwzględnił wniosek i wydał wyrok, który w zakresie nieakceptowanym przez</p>		

<p>oskarżyciela publicznego co do kary, odpowiada treści zawartego porozumienia pomiędzy stronami. Z przyczyny podanej w sekcji 3.2 również kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu z perspektywy posiadanej ilości marihuany, amfetaminy i soli 4-CMC była do zaakceptowania. W sekcji 3.1 z kolei przedstawiono, dlaczego okoliczności popełnienia czynu, jak i wina oskarżonego akurat z przyczyn wskazywanych przez oskarżyciela publicznego nie musiały budzić wątpliwości Sądu I instancji, jak i nie mogło być mowy o tym, że w związku z tym cele postępowania nie zostały osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości.</p>		
Wniosek		
<p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>jak w sekcji 3.1</p>		

<p>1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>4.1.</p>	<p>obraza prawa materialnego, a to art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegająca na skazaniu oskarżonego za przestępstwo w tym przepisie stypizowane, pomimo że czyn w kształcie mu przypisanym wedle jego opisu zawartym w zaskarżonym wyroku, a powielającym błędny, tj. niekompletny, opis czynu zarzucanego</p>

	aktem oskarżenia, nie zawierał w jakiegokolwiek postaci znamienia "wbrew przepisom ustawy".
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Na gruncie art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii penalizowane jest nie każde posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, a tylko takie, które jest "wbrew przepisom ustawy". Tymczasem opis czynu przypisanego oskarżonemu nie wskazuje w żaden sposób, by oskarżony posiadał określone w nim ilości marihuany, amfetaminy i soli klefedronu wbrew przepisom ustawy. Również żaden równoznaczny zwrot jak np "nielegalnie" bądź "sprzecznie z prawem", czy nawet kontekst użytych sformułowań, np. wskazujących na cel władania przedmiotowymi narkotykami, ze swej istoty rozstrzygający, że władztwo nad nimi musiałoby mieć nielegalny charakter, na nic takiego nie wskazywał. W tym zakresie rozstrzygające znaczenie ma sam wyrok, a nie jego uzasadnienie. Stąd bez znaczenia dla stwierdzenia opisanego uchybienia ma fakt, że pisemne motywy zaskarżonego wyroku pozwalałyby przyjąć, że Sąd Rejonowy w istocie stwierdził i słusznie, że narkotyki oskarżony posiadał nielegalnie. Z oczywistych względów nie zachodził żaden z przypadków legalnego posiadania określonych w art. 33, 34, 41 i 42 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p> <p>Skazanie za czyn nie realizujący wszystkich znamion czynu zabronionego stypizowanego w określonym przepisie ustawy karnej jest rażąco niesprawiedliwe, zatem okoliczność ta stanowiąca o obrazie prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu (art. 438 pkt 1 kpk) musiała zostać uwzględniona z urzędu z mocy art. 440 kpk.</p>	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie z punktu 3 o nieopłaconych kosztach obrony oskarżonego z urzędu	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak podstaw do zakwestionowania tego rozstrzygnięcia, a nie zachodziły warunki do wydania orzeczenia uchylającego zaskarżony wyrok i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
W miejsce skazania oskarżonego za przypisane przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii z wszelkimi tego konsekwencjami w postaci rozstrzygnięć o karze i przepadku, a także o kosztach sądowych, oskarżony został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu, a stanowiące dowody rzeczowe zabezpieczone od oskarżonego narkotyki przekazano właściwej instytucji w oparciu o art. 230 § 3 kpk.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Prokurator choć zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego nie podniósł uchybienia polegającego na skazaniu oskarżonego za czyn nie zawierający w swoim opisie koniecznego dla przypisania przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znamienia "wbrew przepisom ustawy". Uchybienie to uwzględnione zostało zatem poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów na zasadzie art. 440 kpk. Niewątpliwie dodanie brakującego znamienia do opisu czynu poskutkowałoby wydaniem orzeczenia na niekorzyść oskarżonego w myśl art. 434 § 1 kpk. Sąd odwoławczy może to uczynić jedynie wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy (warunek spełniony), w granicach zaskarżenia, chyba że ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia (warunek spełniony) oraz w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym, chyba że środek odwoławczy nie pochodzi od oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika i nie podniesiono w nim zarzutów albo ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od podniesionych zarzutów (warunek niespełniony). Takim przepisem	

jest wprowadzić art. 440 kpk, ale pozwala on zmienić wyrok wyłącznie na korzyść oskarżonego. Nie stanowi natomiast samodzielnej podstawy uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymaga to dodatkowego spełnienia jednego z warunków wymienionych w art. 437 § 2 zd. 2 kpk. Chodzi o reguły *ne peius* z art. 454 kpk oraz o warunek w postaci konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości. Z oczywistych względów w przypadku wyroku skazującego za występki na karę grzywny nie będzie wchodził w rachubę żaden z zakazów z art. 454 kpk. W przypadku błędnej kwalifikacji prawnej czynu, kiedy nawet byłaby konsekwencją braku ustalenia wszystkich znamion czynu zabronionego w opisie przypisanego czynu, nie ma potrzeby ponownego przeprowadzenia przewodu w całości. Wówczas, wobec niespełnienia warunku z art. 437 § 2 kpk, sąd odwoławczy, nie mając podstawy prawnej do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, a także nie mogąc wydać orzeczenia reformatoryjnego na niekorzyść, w zależności od realiów sprawy powinien utrzymać w mocy błędnie wydany wyrok albo wydać wyrok zmieniający na korzyść oskarżonego w wyniku przełamania kierunku zaskarżenia na niekorzyść (art. 434 § 2 kpk w zw. z art. 440 kpk). Na gruncie rozpatrywanego przypadku, kiedy czyn w postaci przypisanej oskarżonemu nie realizuje znamion żadnego czynu zabronionego stypizowanego w ustawie karnej, co stanowi jedno z uchybień wymienionych w art. 438 kpk, z tymże dostrzeżone poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz godzące w elementarne poczucie sprawiedliwości, stąd skutkujące tym, że utrzymanie w mocy dotkniętego nim orzeczenia byłoby rażąco niesprawiedliwe, nie pozostało Sądowi Okręgowemu nic innego, jak zmienić zaskarżony wyrok na korzyść oskarżonego i w miejsce rozstrzygnięć o uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzającego mu za to karę należało uniewinnić go od popełnienia zarzucanego mu czynu. Tym samym upaść musiały rozstrzygnięcia o przepadku i obciążające oskarżonego kosztami sądowymi, oba będące konsekwencją skazania. Ponieważ posiadanie narkotyków jest zabronione poza przypadkami wymienionymi w art. 33, 34, 41 i 42 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a żaden z nich nie odnosi się do sytuacji oskarżonego, dowody rzeczowe należało

przekazać właściwej instytucji - (...) Wojewódzkiemu Inspektorowi Farmaceutycznemu.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
punkt 3 punkt 4	<p>Zasądzając koszty pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym, wobec ich nieopłacenia przez oskarżonego oraz złożenia stosownego wniosku przez obrońcę, Sąd odwoławczy kierował się uregulowaniami art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 18) . W konsekwencji objęły one opłatę w wysokości należnej za obronę przed sądem okręgowym orzekającym w II instancji podwyższoną o stawkę podatku VAT obowiązującą w dacie orzekania.</p> <p>W przypadku uniewinnienia oskarżonego w sprawie z oskarżenia publicznego koszty procesu ponosi Skarb Państwa (art. 632 pkt 2 kpk). Zasada ta ma również zastosowanie w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie uniewinniające zapadnie w instancji odwoławczej w ramach zmiany zaskarżonego wyroku skazującego (art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk). Wówczas należy jednak orzec o kosztach procesu całego postępowania powstałych na którymkolwiek z jego etapów.</p>

1PODPIS

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii z wszelkimi tego konsekwencjami	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana